

Catedrala Ortodoxă

RENAȘTEREA

ORGAN NAȚIONAL-BISERICESC SAPTAMANAL

Abonamentul anual: 500 Lei

Redactor: Pr. T. CIURUȘ

Redacția și Administrația
ALBA-IULIA, Str. Avram Iancu 3

La început de an școlar.

Evoluția științei în veacul nostru a adus cu sine și pentru poporul nostru trebuința de a ține pas cu popoarele culte; altfel suntem amenințați în propria existență. Problema culturalizării a format obiectul atâtor legiuri, pentru familiarizarea generațiilor tinere cu arta scris-cititului și prin aceasta cu întreg bagajul de cunoștințe prescrise de regulamente.

O adevărată campanie de luminarea minții s'a pornit în anii de după războiul trecut; s'au clădit edificii școlare moderne și s'au făcut planuri de învățământ. A fost o muncă care ne-a onorat. De altă parte poporul a răspuns printr-o largă înțelegere a foloaselor cărții și așa contingentul școlărilor creștea an de an.

Au fost și părți bune în această operă școlară, dezvoltată timp de peste două decenii, dar au fost și multe slabe. Nu este acum timpul pentru judecarea trecutului. Suntem în vâltoarea crâncenului război, când privirile tuturor se îndreaptă spre patrie.

Sub zângănitul aprig al armelor, noul an școlar își începe activitatea sa de școlarizare. O a doua armată, a miilor de școlari vor părăsi eventuala contribuție de muncă în familie și vor alergera la școală. Și este aceasta un fapt îmbucurător, căci viața și viitorul neamului nostru atâr-

nă și de știința agonisită.

Vor fi cazuri unde greutățile de nebiruit vor împiedeca pe micuții copilași dela cercetarea școlăriei. Aici însă trebuie să intervină ajutorul sistematic organizat, pentru delăturarea piedecilor.

Sunt vremuri ce, prin atmosfera evenimentelor trăite, își imprimă pecetea asupra întregului ansamblu al vieții. Astfel și războiul actual, creiază în viața școlară o stare de spirit deosebit de cea obicinuită a vremurilor pacifice. Școlarul simte atmosfera încărcată și sufletul lui se lasă răvășit de atâtea influențe. De aceea **problema școlară** în actualele împrejurări este o problemă vitală pentru noi.

Când vorbesc de problema școlară, nu mă refer la instrucție care își are mersul ei reglementat de forul competent, ci gândul mă duce la **educarea** școlărilor. Știința poate să aducă multe avantajii unui popor și este chiar necesară spre a ține pas cu popoarele civilizate. Dar știința singură nu poate umplea întreg cuprinsul sufletului școlărilor, pentru a deveni un om întreg sufletește, adică om de caracter. Aici trebuie să intervină o altă forță, care să suplinească golul ivit. Nu este cazul a arăta aprecierea străduințelor științii, în formarea sufletului școlărilor pentru a deveni

om folositor societății; dar va trebui să se recunoască că sufletul omenesc își reclamă în chip firesc și hrana unei vieți mai înalte. Și aceasta o poate da singură Biserica creștină.

Pentru neamul nostru această problemă nu este ceva nou. Trecutul nostru este atât de concrescut cu învățătura creștină încât o educație a tineretului fără concursul Bisericii nici nu se poate gândi.

Ca să-și dovedească această înaltă misiune a creșterii sufletelor, este necesar ca slujitorii ei să fie adevărate unelte dăltuitoare de suflete curate. Mijlocul indicat pentru acest scop est: **catehizarea**. Conducerea Vicariatului nostru, înțelegând importanța și necesitatea acestui apostolat, a inițiat îndrumarea preoțimii spre o catehizație cât mai vie, activă și conștientă știind că viitorul Bisericii și al neamului stă în sâmburile acestei chemări.

O parohie va fi așa cum ne-o pregătim înșine prin școlarii de azi și de mâine. Sufletele lor curate, dar dornice de învățatură, încreștează tot ce primesc pe băncile școlăriei. Și dacă Geografia sau Matematica se vor uita, puterea îndrumătoare spre o viață de omenie ce-o poate da preotul prin catehizație nu se va șterge niciodată. Să ne gândim la vremurile când eram școlari și vom

vedea și azi icoana preotului ce vorbea atât de dulce despre frica de Dumnezeu, care este începutul înțelepciunii.

Trăim zile când ne amenință mari frământări sociale și de organizare a lumii. Biserica creștină și neamul nostru, la fel sunt datorate a-și clădi viitorul pe sufletul membrilor săi. Un neam trăește prin sufletul său. Este deci firească obligațiunea Bisericii ca, prin preoțime, să se instăpânească pe sufletul tinerei generații, să-l ia în mâinile sale autoritare și binecuvântate și să-l desăvârșească.

Cu nimic nu vom putea stăvili năvala ideilor potrivnice intereselor noastre vitale, decât prin sufletele crescute în duhul strămoșesc al omeniei și credinții creștine.

De aceea preoțimea noastră să-și facă o obligație esențială din catehizație, stăruind în chip sistematic și mai ales cu mult suflet, întru a crește din actualii școlari pe viitorii buni creștini și români. Să se revizuiască toate atitudinile de până acum și cu îndoită putere de muncă să se înceapă evanghelizarea vieților tinere și curate.

Sfârșitul nu poate fi decât fericierea tuturor. De măsura în care vom înțelege împlinirea cu sfințenie a acestei îndatoriri, atârână și împărtășirea din viitorul dorit.

Pr. T. Ciuruș

Evangelhia

Luca, c. 6, sth. 51—56.

Omul, în năzuința lui continuă de a-și întocmi curgera vieții zilnice fără ca să fie nedreptățit sau să pateme dreptul altuia, a întocmit o mulțime de porunci ce-l îngăduiesc dela toată nedreptățile.

Și cu toată mulțimea legilor, făurite de mintea omească, dreptatea nu se poate sălășlui în lume și chiar de e înfăptuită undeva, fericirea sau mulțumirea desăvârșită nu se arată.

Să-ne gândim numai la mulțimea pricinilor dintre oameni, limpezită în numele dreptății ocrotite de legi și vom înțelege cât de pușină împăcirea aduce în inimă! Cauza acestei sărăcii în dreptate desăvârșită, este lipsa milosteniei.

Cuvântul Evangheliei: „Fiți milostivi precum și Tatăl nostru este milostiv“, constituie temeiul adevăratei dreptăți în lume. Nici o dreptate omească, nu poate rodi împăcirea drepturilor și datorită reciprocă, dacă nu va fi cobârșită de milă, adică îngăduință. Cine știe să facă din această virtute un mijloc de viețuire, acela va putea gusta liniștita curgere a vieții pacifice pe care o dă milostenia.

Milostenia nu este numai un act de ajutorare materială a deaproapelui lipsit, ci ea este ceva și mai mult. Când dreptul legii îți dă câștig de cauză în procesul început, dar aplicarea dreptății nenorocește fără vină pe deaproapele; oare nu se cupine nouă a fi cu milă față de vecinul nostru? Dar când fratele nostru este pe cale de a-l îndrep-

ta cu toată îngăduința? Și câte alte stări nu ne duc cu mintea la datoria ce-o avem, de a fi îngăduitori sau milostivi față de aproapele!

Pentru a înțelege și mai adânc această firească îndatorire, Mântuitorul ne spune: „Precum voiți să vă faceți vouă oamenii, și voi faceți lor așașderea“. Ce poruncă simplă și totuși mântuitoare. Pornind dela noi înșine în socotirea greșelile proprii, pe cari am orca să-le trecem cu vederea și aplicând aceeași dorință și pentru deaproapele, om putea vedea câtă împăcirea se poate cobori în lume.

Deci să facem binele și dreptatea: dreptatea cobârșită de milostenie și vom fi răsplățilorii marelui cereștii, de care ne împărtășim în așa largă măsură. Iar aceasta se poate realiza numai împlinind zicala: „Ce ție nu-ți place, altuia nu face“.

Temeiul buneii viețuirii între oameni, este omul. Toată încercarea de îndreptare, nu se poate răzina pe altă temelie: decât pe noi înșine. A fi eu bun, drept, milostiv, îngăduitor față de altul, așa cum și mie îmi place să fie cu mine; iată cheia ce duce la un trai creștinesc.

Acolo unde duhul răutății suflă în inimile creștinilor, nu putem aștepta florile viețuirii adevărate. Numai puterea îngăduitoare a milosteniei, poate crește rodul dreptății în lume.

Doamne dă-ne această dreptate, de care lumea este așa de mult lipsită!

Pr. T. Ciuruș

Din poeziile lui N. Iorga.

Poveste cu un Sfinx.

Era un sfinx lângă pustiu.
Era un sfinx măreț și sfânt:
Părea că el domnește viu
Cu-atâta mai sus de pământ.

Dar zeul Typhon, mânios,
Porni furtuni asupra lui:
Pierdut e chipul maestros
In mările nisipului.

Un Faraon gândi odată
Să vie sclavii din cetate,
Săpând movila adunată,
Spre-a pune sfinxu'n libertate.

Ci zise Sfinxu-așa: „Nu-mi pasă.
Ce e vulgar s'a scufunda
Și, peste tot ce mă apasă,
Icoana mea iar va sfida“.

Răspândiți în fiecare cămin revista de familie
„VIAȚA ILUSTRATA“
ce apare în Cluj, cu binecuvântarea

P. S. Episcop Nicolae Colan

Abonamentul anual, 450 Lei. Se poate plăti la Vicariatul din A.-Iulia

Primirea P. S. Episcop NICOLAE COLAN, în Sibiu.

După vizita făcută la Vicariatul nostru, în zilele de 15 și 16 Septembrie c., P. S. Părinte Episcop Nicolae Colan a plecat să revadă pe I. P. S. Părinte Mitropolit Nicolae. Bucuria acestei mult dorite revederi, s'a manifestat în emoționanta primire făcută P. S. Sale.

Astfel, Miercuri în 16 Septembrie c., ora 16, P. S. Părinte Episcop Nicolae, pleacă cu mașina spre Sibiu. Pe tot timpul cât P. S. Sa parcurgea drumul dela Alba-Iulia la Sibiu, clopotele catedralei din Cetatea de Scaun mitropolitan au anunțat prin glasul lor, fericitul eveniment.

La intrarea în Sibiu P. S. Sa a fost întâmpinat de o delegație de consilieri mitropolitani, în frunte cu I. P. S. Părinte Mitropolit Nicolae. A fost o întâlnire emoționantă.

După sosirea în Sibiu, a avut loc în Aula Academiei Andreișene o ședință festivă, la care au participat I. P. S. Părinte Mitropolit Nicolae, profesorii Universității »Regele Ferdinand«, din Cluj, Sibiu, profesorii și studenții Academiei Teologice, precum și mai multe notabilități ale orașului,

refugiați, etc. A fost o solemnă manifestare a Sibiului, unde P. S. Sa a desfășurat o bogată activitate misionară, religioasă culturală, politică și literară, ca Rector al Academiei Teologice director al revistei de familie »Viața Ilustrată« animator al artelor și colaborator al tuturor inițiativelor de interes obșteșc.

In cuvinte pline de-o creștinească și părintească iubire, I. P. S. Părinte Mitropolit Nicolae exprimă bucuria de a putea saluta pe P. S. Părinte Episcop Nicolae vrednicul Păstor al fraților depărtați, în chiar această Aulă în fața multor fețe, atât de bine cunoscute, fie dela Cluj fie dela Sibiu, cari exprimă elita Ardealului.

Răspunzând P. S. Părinte Episcop Nicolae, mulțumește I. P. S. Părinte Mitropolit Nicolae precu n și întregii elite sibieni, pentru călduroasa primire făcută.

La sfârșitul solemnității P. S. Sa s'a întreținut apoi cu profesorii Universității și cu celelalte notabilități.

Duminecă a slujit, alături de un mare sobor de preoți, sfânta Liturghie arhierescă în Catedrala mitropolitană.

Darul nostru de Români și de creștini.

Sunt popoare, după cum sunt și indivizi, care trăiesc numai pentru ele, acaparând bogății și folosind munca altora.

Sunt însă, în lumea aceasta, spre fericirea bietei omeniri, neamuri generoase, care din truda muncii, minții și sufletului lor, dau și altora cu dăruire, devenind prin aceasta mai bogate, mai respectate și mai iubite.

Neamul nostru românesc, hrănit de sfânta doctrină a creștinismului, ridicat în aspră suferință, face parte din popoarele, care au făcut vecinilor daruri prețioase, pentru care întodeuna, cum se întâmplă de obicei, n'a avut parte decât de ură.

Când fiecare popor își arată meritele sale și cere pe baza lor îndreptățire; când mulți dintre noi, fie din lipsa cunoștințelor, fie din alte motive, se îndoesc de destinul națiunii, e de folos să arătăm în câteva cuvinte rolul nostru și darul nostru.

Am fost apărătorii dreptei credințe în vârtejul cel mai cumplit al sectarismului de tot felul și de toate nuanțele, păstrând credința noastră, care nu e ca alte popoare o simplă formă de lux sau un interes politic sau material, ci

o structură organică a sufletului nostru, o atitudine morală, care imprimă întregii vieți caracterele fundamentale ale doctrinei lui Hristos.

La început, cu sato nica dărză, apoi îndată ce ne ridicat cu arma în mână și cu înțelepciunea conducătorilor noștri, care înțelegeau să lupte pentru două lucruri neperitoare, numai în marginele țării lor: *moșia și legea*, adică pământul țării și idealul moral, libertatea, sinonimă cu religia creștină.

Ștefan cel Mare este numit chiar de Papa dela Roma „apărătorul credinței creștine“, iar Mihai Viteazul este socotit ca reprezentantul cel mai viguros al creștinătății din Sud-estul Europei.

Toate permanentele încercări de convertire în masă a poporului n'au reușit de-într-o măsură cu totul neînsemnată și atunci fiind vorba numai de interesele pe sonale ale unei caste, care spre cinstea ei n'a rupt niciodată legăturile cu adevăratul suflet al națiunii.

Apărător al dreptei credințe, neamul nostru n'a luat parte nici la cruciatele Occidentului pentru liberarea

(Continuare în pag. 3.)

Darul nostru de Români și de creștini.

(urmăre din pag 2-a)

Sfântului Mormânt nici la sângeroasele lupte religioase ale Apusului, fiindcă el a știut să rămâie legat numai de pământul său și având în suflet doctrina creștină nu înțelegea să-i calce principiile ei cele mai înalte: *iubirea de aproapele și peirea fiecărui licălos prin propriile lui păcate.*

Apărându-ne existența și spiritul am contribuit, fără îndoială, și la apărarea civilizației umane creștine, cu armele, cu cuvântul și cu vrednicia marilor ierarhi, cari au știut să rămâie cu turma în vremile de furtună și să se ridice în timpuri liniștite la cele mai înalte trepte ale culturii și ale organizării bisericești, slujind cu credință și pe veci.

Mulțumită energiei neamului nostru am creiat, prin limba, cultură și reprezentanți aleși, un „Jarg spațiu vital”, nu scrobind pe alții pentru a-i spolia, ci ridicându-i: așa am dat Rusiei mitropolia, istoriei și oamenii de știință, Ungariei regi vestiți și oameni de stat, Bulgariei cultură, Serbiei, chiar primi miniștri, omenirii

întregi, poezi cu renume universal, savanți recunoscuți și admirați de lumea întreagă, oameni politici de înaltă cultură.

Suntem pe acest pământ românesc cei mai vechi locuitori, cu rădăcini până în noaptea timpurilor.

Avem o bogăție spirituală neprecupețită, cu largi posibilități și cu grăitoare dovezi de omenie, umanitate, genială manifestare și largă generozitate, bogat revărsată spre folosul tuturor.

Nici o încercare nu ne-a biruit, nici o piedecă nu ne-a oprit și nici o furtună nu ne-a smuls: *am rămas și suntem aici, cu toate nobilele calități ale marelui mase de țărani cuminiți și adânc răbdători, pline de multă învățătură și cu tot sufletul nostru de români, înfrății cu glia și de creștini iertători și umani, — câteodată nemiloși răsbunători ai fărădelegilor.*

Ion Berciu

Despre Biserica Răsăriteană.

Biserica Răsăriteană este fiica cea întâi născută a Domnului Iisus Hristos. Drumul ei în vârtejul veacurilor, a fost drumul lui Iisus în lume, cu sfârșitul pe muntele Golgota.

Dumnezeescul Fiul, a pășit în lumea pământească sub semnul vrăjmașiei și a suferinței. Irod împăratul este simbolul potrivnicilor de totdeauna a lui Iisus. Egiptul, Nazaretul, grădina Ghetsimani, Iuda vânzătorul, fariseii și Golgota, rămân peste veacuri și pentru muritori, stâlpii lumii, cari arată calea presărată cu spini, pe care a umblat Fiul Omului, pentru a înălța viața oamenilor din nebrebnicia cea de jos. Golgota este coloana de foc, rugul mântuirii, care luminează întunerecul vieții, și unde sufletele se curățese de zgura păcatelor. Dar după noaptea Golgotei, a urmat lumina învierii celei de slavă.

Asemenea lui Hristos Mântuitorul, Bisericii Răsăritene, i s'a rânduit în planul vecinic al mântuirii, partea cea grea, cea mai dureroasă. În luptă cu fiii lui Izrail, în necurmată opintire cu puterea păgânismului, ea s'a întărit și a înțins puterea sa de viață peste neamurile pământului.

Infrângând păgânismul și biruind asalturile ereziilor, în istoria vieții sale a fost scrisă, marea probă, să poarte pe umerii săi jugul amar al islamismului. Fiind în grea robie pământească, strălucirea ei a început să pălească, visteria să săvâcescă, iar pe trupul ei s'au arătat rănile vremurilor viforoase. În vremea aceasta, când nu se mai poate manifesta vigoarea de altă dată, a stat totuși neclintită, luptând lupta cea bună și păzind credința cea curată, ajutând cele două surori din Apus să-și sporească în pace, viața și strălucirea lor. Jugul robiei apăsând greu peste viața acestei biserici, nu putea să se ridice și să-și tămăduiască rănile sângărând.

Astfel ea se încheida într-o viață lăuntrică, păstrând curat și neclintit aurul credinței și al învățăturii sfinte, precum naționalitatea și sufletul creștinesc al neamurilor încredințate misiunii sale.

În veacul nostru, aceleași Biserici, i s'a dat crucea suferințelor crâncene cauzate de bolșevismul păgân, pângăritor de credință și biserică. Zăbranicul negru al torturii a căzut peste ființa acestei Biserici, care murind în lume, viețuia în suflete de unde

dragostea pentru Hristos n'a putut fi isgonită. Prigonită și umilită, sărăcită și pironită, ea rămas ceea ce a fost mereu, Biserica patimilor și a suferințelor pentru dreapta credință.

„Pe mantia ei arhierescă nu se găsește alte pete de sânge, decât cel vărsat din trupul său pentru credința ei creștină: în cuprinsul ei nu se găsește alte ruguri, decât cele pe care a fost și este pusă de alții ea însăși, mărturisind pe Iisus Hristos” (T. M. Popescu. Ce reprezintă azi Bis. Ort.?)

O trăsătură caracteristică a ortodoxiei este desigur tradiționalismul ei. Sf. Tradiție este visteria Bisericii, cuvântul lui Hristos, glasul apostolilor și tezaurul credinței neschimbate, statornicit de părinții bisericii în sinoadele ecumenice. La comora aceasta, ortodoxia ține cu scumpătate nedesmițită de furia vremurilor. „Păzește bunul încredințat” (II Tim. 1. 14), depozitul sfânt, a fost grija de totdeauna a Bisericii drept măritoare. Se spune, că această tradiție, înscamnă împietrire și stagnare, dar Scriptura învață că „nimeni nu poate să pună altă temelie afară de cea pusă, care este Iisus Hristos (I Cor. 3, 11). Ortodoxia însă nu poate zidi decât pe temelia statornicită de Domnul: chemarea ei este să păstreze întreagă moștenirea apostolică.

Aceasta este elementul vital și permanent pentru ea. Tradiția ortodoxă este, opera creștinismului ecumenic, gândită, simțită, trăită și păstrată de Biserica unitară, ca un depozit sacru, ca un tezaur comun.

O Biserică poate trăi din tradiție, dar nu poate muri de tradiție și dacă Biserica Ortodoxă, trăiește de atâtea secole din tradiția sa, este o dovadă, că această tradiție are putere de viață. Pentru ea Biserica Ortodoxă să fie ceva în sânul creștinismului, ea trebuie să fie și să rămână Biserica tradiției ecumenice (Ortodoxia: Confer. Vădită-tea Bis. Ort.)

Suferința și eroismul sunt aureola de lumină, cari învălue în mantia lor această venerabilă Biserică, iar tradiționalismul ei, titlul de glorie morală, în adâncimea veacurilor. Aceste două sunt pecețile cari stau imprimare pe ființa ei luptătoare și cari vor trebui să fie izvoare de viață nouă și spornică, în viitor.

Pr. I. David

Bibliografie

ION BERCIU: „Depozitul de bronz dela Ighiel, jud. Alba” (cu un rezumat în limba franceză, 2 planșe și 5 figuri). Extras din „Apulum”, Buletinul Muzeului Regional Alba Iulia. I (1959-1942). Tip. „Alba” — Alba-Iulia.

Studiul de care ne ocupăm, se datorește distinsului nostru colaborator, d-lui Ion Berciu, directorul Muzeului Regional din Alba-Iulia. El este un extras din valoroasa lucrare istorică „Apulum”, acum proaspăt editată dela tipar — despre care ne rezervăm plăcerea de a vorbi amănunțit cu proxima ocaziune — și care este rodul unei râvnitoare munci a d-lui Ion Berciu.

D-Sa își cinstește cu vrednicie locul ce-l ocupă. Odată cu noua organizare a Muzeului Regional din Alba-Iulia, a început și achiziționarea anticărilor din jur. Între acestea sunt și cele 5 brățări, un fragment dintr-o brățară și 2 topoare de luptă cu disc, numite: depozitul de bronz dela Ighiel. Au fost salvate prin iscusința păr. A. Velca, vrednicul paroh și iubitor de trecutul nostru românesc. Depozitul este de-o importanță istorică, datând din epoca mijlocie a bronzului, ceea ce în cifre înseamnă: 1500—1500 a Chr. Unele aparțin Tracilor, ce ajunseră să creieze în acest timp o Dacie puternică.

Studiul acesta aduce laudă autorului și celui ce a contribuit la salvarea trofeelor. Preoții vrednici, vor ști să facă la fel.

Capela dela Societatea „BREAZA” Zlatna.

Prin stăruința C. părinte Gheorghe Popescu, din Zlatna și prin bunăvoința și înțelegerea conducerii Societății miniere „Breaza”, din Zlatna — între cari remarcăm pe Dl director Scribanoviciu, — s'a înființat o capelă pentru trebuințele duhovnicești ale minierilor și funcționarilor ortodocși ai numitei societăți. Capela este în curs de amenajare și înzestrare cu toate cele necesare și urmează să se dea destinației sale printr'un act solemn.

Cinste se cuvine tuturor celor ce se ostenesc, întru promovarea intereselor bisericești a acestei societăți.

INFORMAȚIUNI

Alegeri de Rectori. Academia teologică din Timișoara a ales de Rector pe P. C. prot. Dr. Șofron Vlad, iar Academia teologică din Caransebeș, pe p. Dr. Zeno Muntean. Amândoi sunt distinși profesori și vrednici conducători.

Răsplată luptătorilor. Ofițerii români decorați cu ordinul „Mihai Viteazul” au dreptul a călători gratuit pe C. F. R. în cl. I, în baza permisului ce li-se acordă. De asemenea vor fi improprietați cu loturi de câte 25 ha. de pământ în Bucovina de Nord și Basarabia. În caz de moarte a decoratului, lotul se atribuie unuia dintre copii, fiind indivizibil. Dacă decoratul n'are moștenitori, soția sa se bucură de uzufruct tot timpul vieții, apoi trece în posesia statului.

Vești dela frați. Citim în „Tribuna Ardealului” din Cluj, că cele 3-4 secții românești ale școlilor secundare maghiare de stat din Ardealul de Nord nu mai pot cuprinde pe toți elevii români ce solicită înscrierea. Și așa sunt nevoiți a înscrie copiii în orice școală indiferent de limba de predare.

Dorul după carte trece peste orice obstacole, cărora supunându-se, le disprețesc.

„Asociația Generală a Clerului ortodox român”, din București își ține congresul ordinar în Cernăuți, în ziua de 24 Septembrie 1942, în sala de ședință a Palatului Mitropolitan.

S'a interzis evreilor să aibă angajați creștini. D. Mateșal Ion Antonescu a interzis evreilor, începând cu 1 Octombrie 1942, să mai aibă angajați creștini, sub orice formă. Evreii cari vor contraveni acestor dispozițiuni, vor fi sancționați cu deportarea peste Nistru, iar românii vor fi trimiși în lagăre de muncă. E vremea să înceteze această umilire a sentimentului național.

Ministerul Finanțelor, atrage atenția publicului, că la data de 30 Septembrie 1942 încetează puterea circulatorie a monedelor de argint de 250 Lei, cu efigia M. S. Regelui Mihai I.

După această dată monedele respective, se vor primi numai în plata impozitelor către Stat, până la 31 Decembrie 1942.

Preoți pensionați. Cu data de 1 Noembrie 1942 au fost

pensionați următorii preoți: Aurel Crainic, din Bica Română și Nicolae Onețiu, din Peleş.

Serbare culturală. Duminică 20 Septembrie c. a avut loc, într'un cadru sărbătoresc, sfîntirea noului local al Casei culturale din Cetea. A participat P. C. vicar prot. Al. Baba, președintele Vicariatului și conducătorii „Astrei”, din Alba-Iulia, precum și alte notabilități din jur și popor numeros. Asupra serbării, vom reveni.

Uniforma școlară nu este obligatorie. Ministerul Culturii Naționale comunică următoarele:

Uniforma școlară nu este obligatorie. Dacă elevii în timpul anului vor să-și procure haine noi în loc de haine civile vor cumpăra uniforme din postavul ales de consiliul interșcolar sau conferința școlii, ținând seamă de greutatea materiale ale lumii nevoiașe, de posibilitățile de cumpărare de pe piață, de durabilitatea stofei, etc. Obligatoriu este numărul de pe braț și șapcă. Taxele școlare se vor plăti în patru rate, iar cei săraci și silitori vor fi scutiți integral sau parțial.

Copiii săraci și silitori se vor prezenta la examenele de bursă ce se țin la fiecare liceu, iar cei orfani de război cari au reușit la examenul ținut la 15 Septembrie sunt întreținuți în internatele școlilor. Ministerul plătește până acum aproape 22.000 de burse și dorește să mărească încă numărul.

Elevii refugiați sunt scutiți de taxe și cei mai mulți din ei au burse.

Partea oficială

No. 3649—1942

COMUNICAT

Conform adresei Oficiului Central de Licitații Nr. 361.696 din 25 VII a. c. comunicată nouă de Direcția Contabilității a Ministerului Cultelor cu adresa No. 151.778 a. c. se aduce la cunoștință organelor bisericesti în subordine următoarele:

1. pentru tratări prin bună învoială pentru furnituri, plafonul valorii se ridică dela 10.000 lei la 50.000 lei;

2. Pentru furnituri și lucrări de o valoare sub 50.000 lei, instituțiunile nu sunt obligate a chema pe ofertanți în ședință, fiind suficientă

numai luarea de oferte dela aceștia;

3. În caz că nu se pot obține mai multe oferte, se poate trata direct și cu un singur ofertant;

4. În conformitatea cu art. 91 din Legea Contabilității Publice, fracționarea angajamentelor, în scopul preluării dispozițiilor legale, este interzisă.

5. Furniturile și lucrările de o valoare mai mare de 50.000 lei, cad sub prevederile Legii Contabilității Publice și orice abatere atrage răspunderea legală;

6. Orice hotărâre a organelor bisericesti, care nu întrunește condițiile acestei dispozițiuni nu se va mai aproba.

Alba-Iulia 19 Sept. 1942

Președinte:
Vicar, Al. Baba
Secretar:
Pr. T. Ciurus

Nr. 502—1942 prot. 2—3

CONCURS

Se publică concurs pentru întregirea parohiei de cl. II. Botez, din protopopiatul Luduș, cu termen de 30 zile dela prima publicare în „enașterea”.

Beneficiile împreunate cu acest post:

1. Salar dela Stat.
2. Locuință în natură.
3. Sesiune parohială 31 jug. 444 stj.
4. Stola indatinată.

Candidații vor înainta cererea cu documentele necesare Ven. Vicariat în Alba-Iulia în termenul fixat și cu prealabila noastră încuviințare se vor putea prezenta în parohie pentru a se face cunoscuți credincioșilor.

Luduș, 11 Septembrie 1942.

În înțelegere cu consiliul parohial din Botez,
R. Popa
protopop.

Nr. 505/1942 prot. 1—3

CONCURS

Se publică concurs pentru întregirea parohiei cl. II Heria, din protopopiatul Luduș, cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Renașterea”.

Beneficiile împreunate cu acest post sunt:

1. Salar dela Stat.
2. Casă parohială, supraeficii gospodărești și 1130 stj. grădină.
3. Sesiune parohială 50 jug. 597 stj.
4. Stola indatinată.

Candidații vor înainta cererea cu documentele necesare Ven. Vicariat în Alba-Iulia în termenul fixat și cu prealabila noastră încuviin-

țare se vor putea prezenta în parohie, pentru a se face cunoscuți credincioșilor.

Luduș, 15 Sept. 1942.

În înțelegere cu Consiliul parohial din Heria.

Protopop, R. Popa

1—3

OFICIUL PROTOPOPESC
ORT. ROMÂN, AIUD

Nr. 410/1942.

CONCURS

În conformitate cu ord. Vicariatului Nr. 2976/1942 se publică concurs, cu termen de 30 zile, pentru parohia de cl. III Valea Uzii cu filiile sale, din Protopopiatul Aiud. Beneficiile împreunate cu acest post sunt:

1. Salar dela Stat.
2. Contribuția de cereale (cca. 30—40 ferdele anual) dela credincioși.
3. Onorariile stolare obișnuite.

Concurenții își vor înainta cererile în termen, pe adresa Vicariatului din Alba-Iulia și pe lângă preavizul Of. prot., se pot prezenta în parohie, pentru a face cunoștință cu credincioșii.

Aiud, la 1 Sept. 1942.

În înțelegere cu Consiliul parohial,

Protopop: Iosif Pop ss.

1—1

No. 3609/1942.

CONCURS

Pentru întregirea parohiei Șard, protopopiatul Alba-Iulia, înființată cu Decizia On. Minister al Cultelor Nr. 46020/1942, prin aceasta se publică concurs, cu termen de 15 zile, socotite dela data publicării în „Renașterea”.

Pentru preot este asigurat numai salariul dela Stat.

Cererile de candidare se vor înainta în conformitate cu dispozițiunile legale în vigoare, direct Vicariatului din Alba-Iulia.

Alba-Iulia, 23 Sept. 1942.

Președinte:
Vicar, Al. Baba

Secretar:
Pr. T. Ciurus

Organizați

Reuniuni de femei

TIP. „ALBA” Cenzurat